

imod flere letfordærlige Varer, end de have i Øjeblikket, vil jeg henstille til den højtærede Ministers Overvejelse, om der saa ikke er Grund til at faa noget ændret i Bestemmelsen om, hvad der er letfordærlige Varer. Jeg tænker ikke, at der er nogen i denne Sal, som vil være i Tvivl om, hvad der er mest letfordærligt, enten f. Eks. Kokosnødder, der sendes som letfordærlige Varer, eller sur Ostemasse. Jeg tænker dog, at man, naar man ser fornuftigt paa dette Spørgsmaal, vil indrømme, at der slet ingen Sammenligning kan være imellem disse to Ting. Og naar den højtærede Minister siger, at vi kunne ikke komme ind paa dette Spørgsmaal, fordi Finansudvalget i Fjor har afgivet Løfte om, at nu skulde der ikke komme flere Krav i saa Henseende, saa siger jeg, at man egentlig vanskelig vil kunne tænke sig Muligheden af, at der skulde blive Spørgsmaal om, at sur Ostemasse, som sendtes til Ostefabrikation, ikke var en letfordærlig Vare. Jeg tror, at det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds (Neergaard) har ubetinget Ret i, at man ikke her staar overfor Spørgsmaalet om en ny letfordærlig Vare, som skal transporteres paa Statsbanerne, men at det er en Vare, som man sikkert paa et tidligere Tidspunkt alle Steder, ogsaa ved Vejle Station, har taget imod som letfordærlig Vare.

Det er vel meget sandsynligt, at man vil følge Flertallet i Finansudvalget og den højtærede Minister, men man skal i alt Fald være klar over, at man saa er inde paa den Bane, at en Stationsforstander kan gøre noget gældende, som er absolut i Strid med, hvad der tidligere har været Praksis, og egentlig ogsaa er i Strid med sund Fornuft; og saa faar han Generaldirektørens Sanktion, og Generaldirektøren faar Ministerens Sanktion, og Finansudvalget og Tinget maa bøje sig derfor. Det er dog efter min Mening et farligt Præcedens at skabe her, og det er jo egentlig kun det, som kan lægges til Grund for denne Stilling. Thi her kan man ikke med god Grund og med sund Fornuft komme og sige, at sur Ostemasse ikke er noget, som er tjenligt til Menneskeføde, naar det bliver sendt til Ostefabrikation i en eller anden Ostefabrik. Det kan man ikke, det er ganske umuligt; og man kan ikke sige, at det ikke er „letfordærlige Varer“, thi det er langt mere „letfordærlige Varer“ end den færdige Ost. Jeg erindrer, at den højtærede Minister for offentlige Arbejder i Aarhus kom med en Ud-

talelse om, at man kunde jo ogsaa spørge, om Dej var Brød. Selvfølgelig er Dej ikke færdigt Brød, men ingen vil dog være i Tvivl om, at Dej vilde være langt mere letfordærlig, dersom den skulde sendes hen til en Brødfabrik, end færdiglavet Brød er. Jeg synes, at man skal gøre sig dette ganske klart, at man ikke med fornuftig Grund kan sige, at sur Ostemasse ikke er letfordærlig Vare, og heller ikke, at det er en Vare, som ikke er tjenlig til Menneskeføde, naar den er fabrikeret dertil. Men det er det, man gør.

Jeg vil altsaa anbefale, at man følger Mindretallets Indstilling, thi jeg synes ikke, at man med god Grund kan modbevise det, som de sagkyndige have været enige om, skulde være det rette.

Formanden: Da det vilde være ønskeligt i dette Møde at tilendebringe Forhandlingen om de foreliggende Andragender, vil jeg henstille til de følgende Talere at fatte sig i størst mulig Korthed og navnlig undgaa at bruge alt for mange Gentagelser.

Ministeren for offentlige Arbejder (Svend Høgsbro): Ved Mejerimødet i Aarhus i September Maaned var jeg ikke til Stede som juridisk Konsulent for Mejeriforeningerne; jeg var indbudt for at holde Foredrag om Varemærker og den Slags Ting, som ikke have det mindste med Ostemasse at gøre, og saa var det, at man greb mig i Flugten og forelagde mig det Spørgsmaal, som jeg aldrig havde haft Lejlighed til tidligere at beskæftige mig med. Naar Spørgsmaalet er, om Ostemasse skal behandles som Ost, hvad den ærede Taler nu kom tilbage til, er det jo ikke nok, at man bliver ved som han at betone, at det er en let fordærlig Vare, maaske endog mere let fordærlig end færdig Ost; det er slet ikke nok til, at det kan komme ind under de paagældende Bestemmelser. Det er kun *de* let fordærlige Varer, der henhøre til „de vigtigste Livsfornødenheder“, som ifølge § 61 i Takstloven komme ind under den Begunstigelse, der er Tale om. Jeg kan fremdeles ikke skønne, efter hvad der foreligger for mig, at Ostemasse kan henføres under Begrebet Ost, lige saa lidt som nogen vilde kalde Dej for Brød. Dej kan blive til Brød, og Ostemasse kan blive til Ost, men er det ikke. For øvrigt kan det ærede Medlem sikkert fremdeles, om han ønsker det, faa dette Spørgsmaal afgjort ved Domstolene og faa det ført lige til Højeste